

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

Žalobce: **E. M.**, narozený dne „X“, státní příslušnost: „X“,
naposledy umístěný v „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Sevatopolská 378/16, 101 00 Praha 10,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242887-84/ČJ-2016-
040022-ZZ-SV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. V řízení o žalobě a kasačních stížnostech žalobce proti rozsudku Krajského soudu
v Ústí nad Labem ze dne 8. 6. 2017, č. j. 78 A 12/2017-46, a proti usnesení
Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 78 A 12/2017-67, žádný
z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného
právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství
policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242887-
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

84/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem vyhoštění, a to o 30 dnů, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 24. 11. 2016, a prodloužena rozhodnutím žalované ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-59/ČJ-2016-040022-ZZ-SV o 60 dnů.

Žaloba

V žalobě uvedl, že jednou z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je posouzení existence reálného předpokladu pro vyhoštění, přičemž žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které způsobují namítanou nerealizovatelnost správního vyhoštění. Žalobce dále připomněl, že využije veškeré opravné prostředky proti rozhodnutí o správním vyhoštění, a poukázal na skutečnost, že žalobám proti rozhodnutí o správním vyhoštění se zpravidla přiznává odkladný účinek. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015-23. Žalobce se s ohledem na procesní lhůty domnívá, že není reálné, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vykonatelné ještě v době jeho zajištění, aby mohl být naplněn účel zajištění. K tomu žalobce doplnil, že žalovaná dala ve správním řízení najevo, že v jeho případě přichází v úvahu zajištění podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy s maximální dobou zajištění 180 dnů. Žalobce se s ohledem na počátek doby zajištění dne 24. 11. 2016 domnívá, že by měl být ze zajištění propuštěn nejpozději dne 23. 5. 2017, a proto žalovaná již nebude moci správní vyhoštění realizovat, i pokud by mu prostřednictvím Velvyslanectví v Egyptě opatřila cestovní doklady. Žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí tak neplní svůj účel a stalo se pouze opatřením plnicím represivní a odstrašující funkci. Závěrem žalobce připomněl čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve vyjádření k žalobě popřela oprávněnost námitek uvedených žalobcem, zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a konstatovala, že ve správním řízení žalobce nepředložil žádný z důkazů, kterými podporuje svá tvrzení uvedená v žalobě. Žalovaná poukázala na skutečnost, že dne 4. 5. 2017 obdržela od německých orgánů Evropský zatýkací rozkaz na žalobce pro trestný čin Organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice. Žalovaná dále obdržela informaci, že žalobce byl zařazen do systému SIS II. Dne 11. 5. 2017 bylo na základě Evropského zatýkacího rozkazu realizováno předání žalobce do Německa. K námitce žalobce spočívající ve využití všech opravných prostředků, které zákon proti rozhodnutí o správním vyhoštění umožňuje, žalovaná uvedla, že nelze dopředu předvídat, jaké kroky žalobce v řízení o správním vyhoštění učiní. Kdyby se k této námitce mělo přihlížet, pak by fakticky bylo znemožněno zajištění všech cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalovaná se domnívá, že i přes námitky žalobce, lze naplnit účel zajištění, neboť v době rozhodování (dne 18. 4. 2017)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebylo nereálné, aby druhoinstanční orgán rozhodl o podaném odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí mohlo nabýt právní moci a stát se vykonatelným. Nad rámec žalobních námitek žalovaná uvedla, že žalobce v procesu ověřování jeho totožnosti nespolupracoval a k realizaci správního vyhoštění nedošlo z důvodu předání žalobce na základě Evropského zatýkacího rozkazu do Německa. Závěrem žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, vše náležitě odůvodnila, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Na tomto místě soud poznamenává, že ve věci již dvakrát rozhodoval. Prvně rozsudkem ze dne 8. 6. 2017, č. j. 78 A 12/2017-46, jímž žalobu pro nedůvodnost zamítl, ovšem ke kasační stížnosti právního zástupce žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 275/2017-27, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, že je zapotřebí, aby se náležitě vypořádal s faktickou možností realizace vyhoštění žalobce před uplynutím maximální doby jeho zajištění. V následném řízení pak krajský soud řízení završil usnesením ze dne 27. 9. 2017, č. j. 78 A 12/2017-67, jímž řízení zastavil dle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců s ohledem na zjištění, že žalobce byl předán ze zajištění do Německa dne 11. 5. 2017 na základě Evropského zatýkacího rozkazu pro spáchání trestné činnosti a již se nenachází na území České republiky. I toto usnesení ovšem bylo ke kasační stížnosti právního zástupce žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Azs 378/2017-21, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, že krajský soud nemohl na případ žalobce aplikovat ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

V dalším řízení, v němž je krajský soud ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán výše predestřenými závěry obsaženými v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 a ze dne 13. 12. 2017, proto soud přikročil k opětovnému meritornímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod., na silnici E55 u obce Cínovec, neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v kamionu srbské MPZ v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24. 11. 2016 v 17:00 hod., bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona o Policii. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl v každé části řízení řádně poučen o svých právech a povinnostech, a to včetně práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí.

Z lékařské zprávy Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 17:53 hod. vyšetřen lékařem, byly mu předepsány potřebné léky na epilepsii a arter. hypertenzi a závěrem bylo lékařem konstatováno, že z interního hlediska je žalobce schopen v pobytu v cele předběžného zadržení.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2016 soud zjistil, že žalobce z Egypta (Káhiry) odcestoval asi před 8 měsíci letecky do Turecka, kde pobýval 2 měsíce. Cestovní pas poslal zpět do Egypta. Potkal další uprchlíky, kteří se snažili dostat do Evropy. Ve městě Izmir poznal převaděče, kterému zaplatil 750 Euro za cestu do Řecka, avšak cesta se nezdařila, neboť byli zadrženi tureckou pobřežní hlídkou. Následně zaplatil jinému převaděči 750 Euro za cestu do Evropy, přičemž u pobřeží Řecka byli zadrženi řeckou pobřežní hlídkou, která je převezla na ostrov Liros. Na ostrově zůstal asi 1 měsíc a 10 dnů, byly mu sejmuty otisky prstů, pomáhal mu Červený kříž, obdržel doklady, které však při cestě do Athén na ostrově zanechal. Z Athén cestoval vlakem do města Selonik, které je na hranici s Makedonií. Do Makedonie cestoval pěšky, přičemž po překročení hranice byl zadržen policií Makedonie. V uprchlickém táboře zůstal asi 2 měsíce, poté zahodil vystavené doklady a pokrčoval v cestě do Srbska, přičemž hranice se mu podařilo překročit až napotřetí. V Srbsku byl opět zadržen a umístěn do uprchlického tábora, kde zůstal 2 měsíce. Ze Srbska odcestoval kamionem, v němž byl českou policií zadržen, přičemž jeho záměrem bylo dostat se do Německa. Z Egypta odcestoval, neboť se účastnil demonstrace proti politickému režimu, byl na dva měsíce uvězněn, následně vyloučen z vysoké školy, kde studoval žurnalistiku, má zakázáno pracovat v kterýchkoliv novinách v Egyptě, a vycestoval, aby mohl dostudovat a svobodně žít. Dále uvedl, že nebýt špatného režimu, zůstal by v Egyptě. Vycestoval, aby se mohl postarat o svou rodinu. Na otázku zda v případě rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by toto rozhodnutí mělo nějaký dopad do soukromého života žalobce, uvedl, že má strach z uvěznění a mučení. Dále uvedl, že si je vědom, že po Evropské unii může cestovat pouze s cestovním pasem a vízem.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-18/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, vyplývá, že dne 24. 11. 2016 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod. na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno na všech (třech) stranách rozhodnutí a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že dne 25. 11. 2016 převzal stejnopis tohoto oznámení.

V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20. 12. 2016 žalobce uvedl, že byl vězněn na konci roku 2015, neboť se účastnil demonstrace proti civilnímu zákonu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který se týkal zaměstnanců ve vládě. Bezpečnostní egyptské složky jej zadrželi a unesli asi týden po demonstraci. Dotazovali se jej, z jaké je organizace, kdo je podporoval a kdo je nabádal k demonstraci. Nebylo s ním vedeno žádné trestní řízení. Po třech měsících ho propustili, aby tam neumřel, neboť má epilepsii. Ve vězení byl několikrát v bezvědomí, mučili jej a neustále byl spoutaný. Nikdo mu po propuštění nebránil ve vycestování. Měl cestovní doklad a opatřil si turistické vízum do Turecka. Domů mu byl doručen dopis ze školy, že jej vyloučili a má zákaz studovat žurnalistiku na kterékoliv univerzitě. Dále mu zakázali pracovat v Egyptě. Do Turecka vycestoval legálně, do Evropy pokračoval nelegálně a cestovní doklad nechal u kamaráda v Turecku, který až pojedje do Egypta, odveze jej domů jeho rodičům. Na otázku proč si myslí, že by byl po návratu do Egypta znovu vězněn a mučen, uvedl, že Turecko a Egypt mají mezi sebou spory a podle něho to vypadá, že z Egypta utekl, nemá tam práci, nemůže tam studovat, má strach z režimu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má epilepsii, k lékaři chodil pravidelně každý týden. Veškeré lékařské zprávy předal svému zástupci. Pracovně byl 1,5 roku v Kuvajtu a navštívil i Spojené arabské emiráty. Závěrem uvedl, že Egypt opustil kvůli diktatuře, chce pokračovat ve studiu, vybudovat si budoucnost v Evropě a mít svobodu.

Ze správního spisu dále vyplývá, že po vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, žalovaná činila další kroky ke splnění účelu zajištění cizince. Dne 25. 11. 2016 žalobce žalovaná informovala o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a dále splnila veškerou svou další poučovací povinnost vůči žalobci. Z e-mailu ze dne 30. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce odmítl spolupracovat. Žalobce sdělil, že ambasádě nesdělí žádné údaje o své osobě a o své rodině, neboť se obává o jejich život a zdraví. Z přípisu ze dne 12. 12. 2016 bylo zjištěno, že žalovaná požádala o ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního dokladu k realizaci správního vyhoštění a dne 13. 12. 2016 si vyžádala závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Po doplnění materiálů, které si dne 14. 12. 2016 Ministerstvo vnitra vyžádalo, bylo v odpovědi ze dne 17. 1. 2017 uvedeno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Z úředního záznamu ze dne 3. 1. 2017 bylo zjištěno, že důvody pro zajištění cizince trvají a nebyly shledány důvody pro jeho propuštění, neboť rozhodnutím soudu ze dne 30. 12. 2016 bylo pod č. j. 78A 37/2016 – 24 rozhodnuto o zamítnutí žaloby žalobce proti rozhodnutí žalované o jeho zajištění. Žalovaná si dále vyžádala informaci o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do země původu, informaci o bezpečnostní a politické situaci v zemi z prosince 2016 a výroční zprávu Amnesty International 2015/2016. Z přípisu ze dne 6. 2. 2017 bylo zjištěno, že žalobce odmítl vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti, neuskutečnily se ani domluvené konzulární pohovory ze dne 4. 1. 2017 a 11. 1. 2017, neboť žalobce odmítl eskortu a s nikým z ambasády nechce komunikovat. Dne 26. 1. 2017 se Velvyslanectví Egypta snažilo o další schůzku se žalobcem ohledně ověření jeho totožnosti, avšak žalobce jakoukoli komunikaci s nimi odmítl. Žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu bylo zasláno příslušnému úřadu v Egyptě. Z předchozích zkušeností obdobných případů je však známo, že ověřování totožnosti trvá delší čas. Na základě závěru tohoto přípisu bylo dne 6. 2. 2017 v úředním záznamu žalovanou konstatováno, že důvody zajištění žalobce trvají. Z rozhodnutí ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-57/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, bylo zjištěno, že žalovaná rozhodla o správním vyhoštění žalobce. Z úředního záznamu o zkoumání důvodů zajištění ze dne 10. 3. 2017 bylo zjištěno, že důvody pro zajištění žalobce trvají, neboť byla jeho žaloba proti prodloužení zajištění zamítnuta a ověřování totožnosti cizince pro vydání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

náhradního cestovního dokladu nadále trvá. Z přípisu ze dne 11. 4. 2017 bylo zjištěno, že dne 10. 4. 2017 žalovaná kontaktovala Velvyslanectví v Egyptě, zda jsou jim známe nové skutečnosti vedoucí k vystavení náhradního cestovního dokladu. V odpovědi jim bylo uvedeno, že dosud žádné stanovisko od orgánů v Egyptě neobdrželi, ale je jim z obdobných případů známo, že ověřování totožnosti trvá poněkud delší čas.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Na tomto místě krajský soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 30. 12. 2016, č. j. 78A 37/2016 - 23 rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242887-22/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 124 odst. 2, zajištěn za účelem správního vyhoštění a ve smyslu ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů. Daný rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Azs 35/2017-54. Rozsudkem ze dne 31. 7. 2017, č. j. 78A 6/2017-51, následně krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2017, č. j. KRPU-242887-59/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 2 Azs 316/2017-22.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Podle žalobce námitka nepřezkoumatelnosti spočívá zejména ve skutečnosti, že žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav a nevypořádala se se skutkovým stavem.

Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 11. 2016. Z uvedené listiny vyplynulo, že žalobce z Egypta odcestoval, neboť se účastnil demonstrace proti politickému režimu v Egyptě, za což byl na dva měsíce uvězněn, následně vyloučen z vysoké školy, kde studoval žurnalistiku, dostal zákaz pracovat v kterýchkoliv novinách v Egyptě, a chce dostudovat a svobodně žít. Dále uvedl, že nebýt špatného režimu, zůstal by v Egyptě, vycestoval, aby se mohl postarat o svou rodinu. Na otázku zda v případě rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce by toto rozhodnutí mělo nějaký dopad do soukromého života žalobce, uvedl, že má strach z uvěznění a mučení. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 12. 2015, č. j. 120715/2015- LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a dlouhodobém zahraničním pobytu po návratu do vlasti, v níž je uvedeno, že ekonomická migrace je v Egyptě běžným jevem, do určité míry státem podporována a pro rodiny je běžné, že jeden ze členů rodiny vycestuje a rodinu ze zahraničí podporuje. V odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že při kontrole hlídkou OPKPE Ústí nad Labem žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti s platným vízem, nebo povolením platným pro vstup a pobyt v schengenském prostoru a na území České republiky, proto byl hlídkou zajištěn a eskortován na služebnu k dalším úkonům, kde byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. V protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že v České republice zůstat nechce, jeho cílovou zemí je Německo nebo Lucembursko a po svém propuštění chce cestovat do Německa. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dovodila možnost nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť vyjádřil úmysl území neopustit a pokračovat ve své cestě. Žalovaná dále vycházela ze sdělení ŘSCP Praha č. j. CPR-28989-11/ČJ-2016-930310-T247 k průběhu ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu účastníka řízení z důvodu přípravy realizace správního vyhoštění, v němž je uvedeno, že žalobce odmítl v zařízení pro zajištění cizinců v Bálkové vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti, opakovaně odmítl s pracovníkem konzulárního oddělení Velvyslanectví Egypta konzulární pohovor a rovněž odmítl komunikaci s kýmkoliv z ambasády. Ověření totožnosti žalobce tak trvá delší dobu. Žalobou napadené rozhodnutí je tak samo o sobě nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, které je dostupné na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení reálného předpokladu pro vyhoštění soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 1 As 119/2011, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. [1 As 12/2009-61](#), který je dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaná postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Z rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce stručně shrnuto vyplývá, že žalovaná nadále shledává k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobci podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobce minimálně dne 24. 11. 2016 pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu i víza, nejsou u něj dány podmínky pro uložení zvláštních opatření a vzhledem k tomu, že po propuštění ze zajištění hodlá za každou cenu pokračovat v cestě do Německa či Lucemburska a odmítá jakoukoliv komunikaci urychlující ověření jeho totožnosti pro vydání náhradního cestovního dokladu (kterého se v minulosti opakovaně sám svévolně zbavil!), je u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o zajištění.

Dále soud uvádí, že ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k realizaci správního vyhoštění žalobce, je zajištění rovněž policejní eskorty, a to z řad Ředitelství služby cizinecké policie, oddělení doprovodu letadel, kdy je zapotřebí zajistit skrze Ministerstvo zahraničních věcí na Velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Praze zajistit víza pro dotyčnou policejní eskortu a vedle toho je zapotřebí zajistit poskytnutí součinnosti Velvyslanectví České republiky v Káhiře.

Soud konstatuje, že žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí na stranách 6 až 9 dostatečně vyjádřila k realizaci správního vyhoštění žalobce včetně vyhodnocování potencionálních překážek realizace správního vyhoštění a své závěry opřela o dostatečný spisový materiál, který je rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí uveden. Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vyjádřeny. Soud akceptuje, že se v době rozhodné čekalo na ověření totožnosti žalobce pro vydání potřebných cestovních dokladů s tím, že v původně stanovené lhůtě 90 dnů a prodloužené o 60 dnů nebylo možno vyhoštění žalobce realizovat. To však v konečném důsledku neznamenal nemožnost realizace správního vyhoštění žalobce z České republiky nebo nemožnost pokračování zajištění v rámci další lhůty prodloužené o 30 dnů. Nic v době rozhodné nesvědčilo o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci v dohledné době provedena, a to i kdyby rozhodnutí správního orgánu žalobce napadl správní žalobou, neboť zdejší soud o těchto žalobách rozhoduje přednostně, v rádech několika dnů, kdy cílí na to, aby prodleva soudu v jeho rozhodovací činnosti případně nezmařila záměr České republiky vyhostit dotyčného cizince, pokud by k tomu byly splněny zákonné předpoklady. Dostatek času na případné vyřízení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem proti eventuálnímu rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, jímž by bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění žalobce, krajský soud rovněž shledává a nemůže jej *a priori* vyloučit, když některé senáty přistupují k meritoriálnímu řešení kasačních stížností bezprostředně, točivně v řádech několika dnů. Ostatně závěru soudu o tom, že zajištění žalobce v době rozhodné, které bylo postupně prodlouženo o 60 dnů a poté ještě o 30 dnů, bylo namístě, svědčí fakt, že žalobce byl v rámci svého prodlouženého zajištění předán do Německa dne 11. 5. 2017 na základě Evropského zatýkácího rozkazu pro spáchání trestné činnosti a již se nenachází na území České republiky.

Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť egyptské orgány, byť třeba pomalu, v době rozhodné spolupracovaly, navíc žalobce byl v rámci svého prodlouženého zajištění v mezidobí předán do Německa pro spáchání trestné činnosti, jak soud již uvedl shora, takže prodloužení zajištění mělo reálné opodstatnění.

K námitce žalobce, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákony ČR a mezinárodními předpisy, soud uvádí, že takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce nejen na území České republiky (nýbrž i Řecka, Makedonie a Srbska), které se náležitě promítly do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaná konkrétně hodnotila situaci žalobce a dospěla k závěru o nutnosti žalobce zajistit, jemuž soud nemá co vytknout.

Žalovaná správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce v době rozhodné trval. Soud neshledal, že by došlo k porušení ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice, k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy nebo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

O přiznání odměny ustanovenému advokátovi soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)